

Frenk Jenkole: Shornica, odkritje nadaljevanja

Naključje, ki je botrovalo precej zanimivemu odkritju v jami Shornica, se je odvijalo nekako takole. V četrtek, 23. maja 2002, smo se Darko Hribar, Mateja Luzar, Marko Pavlin, Vinko Mihelčič in jaz domenili, da bomo širili vhoda v novo brezno v vasi Mačkovec nad Dvorom. Dare je sporočil, da bo odsoten, obetalo pa se je še slabo vreme. Predlagal sem, da se raje spoprimejo z ožino v jami Shornica, ki smo jo odkrili ob čiščenju jame. Pred jamo smo se dobili v nedeljo, 26. maja 2002, ob osmih. Z Markom sva se kar najhitreje preoblekla, saj naju je dež močno pral. V teku sva se odpravila do jame in obstala pred ožino. Najprej sva odmetala grušč, ki ga je zadnja povodenj pustila okrog ožine, nato pa sta začeli peti macola in špica. Ožina je počasi popuščala, vendar sva imela precej težav z gruščem, ki je kar naprej silil v ožino. Grušč podoben savskemu pesku, s premerom enega do desetih centimetrov, je bil skoraj popolnoma okrogel. Gotovo ga je prinesel in obrusil vodni tok, ki je tu ob nalivih zelo močan.

Ko je ožina po petih urah napora le popustila, se je Marko splazil skozi. Sekundo za tem sem že zaslišal: »Jama gre naprej, hitro pridi!« Z nogami naprej sem se stlačil v ožino, ki je bila tako ozka, da mi je jemalo sapo, in v hipu sem ležal v nizkem rovu ob Marku. Čakal me je ob jezeru, ki je preplavljalo rov. Brez obotavljanja sva se vrgla v jezero, ki je bilo globoko kakega pol metra, do stropa pa je bilo vsega štirideset centimetrov. Z rokami sva bredla po vodi, glavo pa poskušala držati nad vodno gladino. Blatna voda nama je silila v usta, v nos in zmočila sva še tisto ped kože, ki je ni zmočil dež. Za premagano mokro oviro je sledil stisk rok in smeh, vriski so verjetno odmevali vse do avtomobilov, kjer sta čakala Mateja in Vinko. Po ozkem in blatnem rovu sva se odpravila naprej in prišla do drugega jezera. To je bilo daljše in globlje. Rov je postal nekoliko višji, pozorno sva pregledovala kamine in ugotovila, da je kamin nekaj metrov od tretjega jezera prav obetaven. Marku sem pomagal, da je po ravbarski lestvi splezal skozi okno, ki se je odpiralo okoli dva metra nad jezerom. Z njegovo pomočjo sem še sam splezal skozenj v manjšo dvoranico. Hitro sva ugotovila, da se jama tu konča, a le za danes. Iz kamina se je za dvema zavesama slišalo močno bučanje, ki sva ga z Markom poslušala že od samega začetka raziskovanja rova. Prehod bi bil mogoč, samo z vztrajnim širjenjem. Ker sva bila brez merilne opreme, novih rofov nisva zmerila, ocenjujeva pa jih na okoli 30 metrov. Do pravega načrta pa naj zadošča skica. Iz jame sva odšla premočena, vendar radostna in odločena, da se naslednjic vrneva v neoprenskih oblekah!

